

HILL, SAMUEL MAGNUS

Uggletoner i vargatider / af S.M.H.

[S.l.] : [s.n.]
1916

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

H144

Vitt. Sv.

(Bn)
o

UGGETONER

I

VARGATIDER

HILL, S. M.

V. M. S.
(Br)

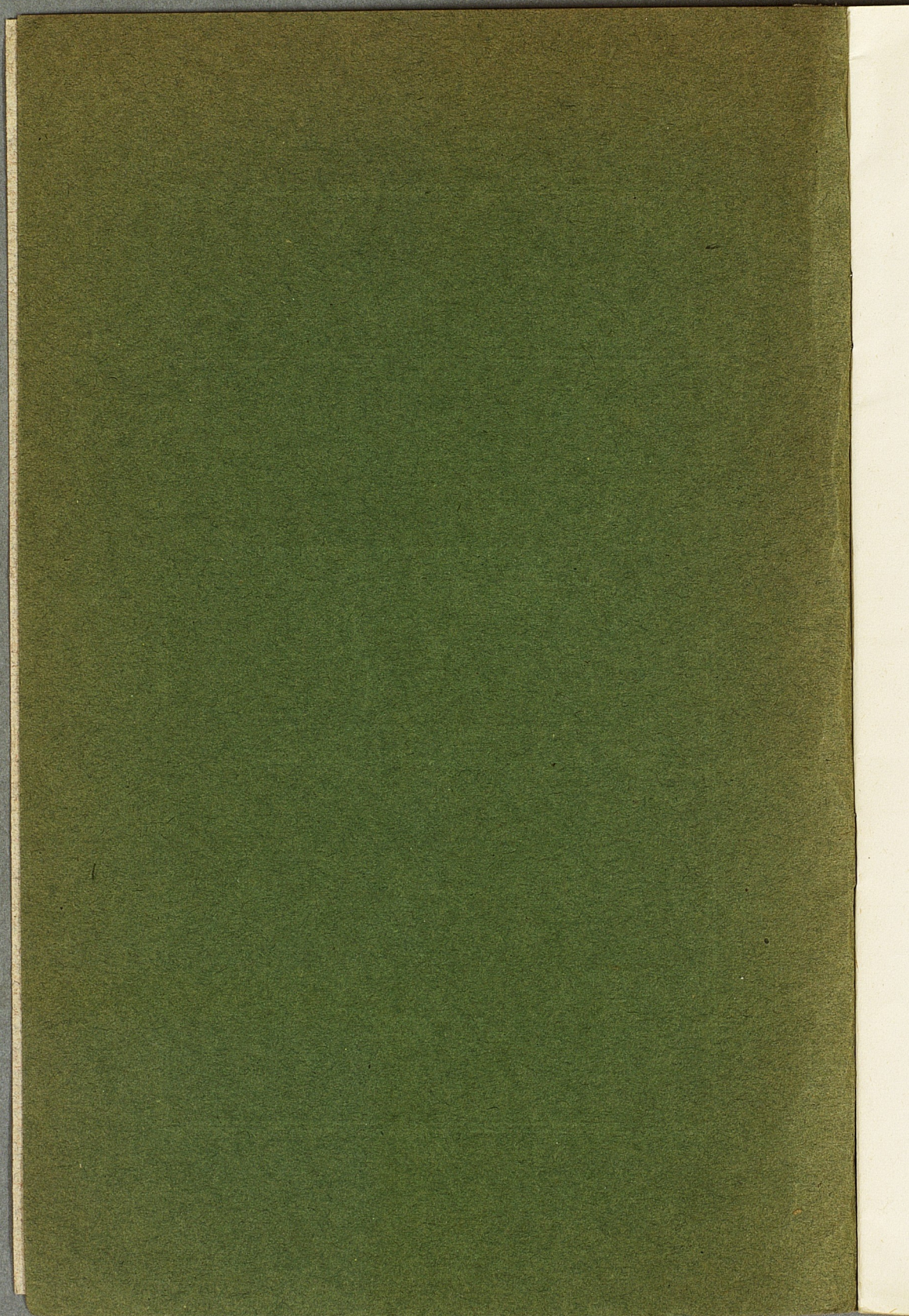

UGGLETONER
I
VARGATIDER

Af S. M. H.

Nr. 22/182

Dr S. M. Hill.

Uggletoner i Vargatider

Af S. M. H.

Mina förra elever och öfriga vänner i
tacksam hågkomst tillägnade

OREGON POSTENS TRYCKERI
PORTLAND, OREGON

INNEHÅLL.

- Bön i krigstider.
Dödsmarschen.
Blodspredikan i Adolf Fredriks kyrka.
Jag kan ej.
Säg, äro vi verkliga kristna?
Provokatören.
Pecunia non olet.
Raka till dig.
Till Sveriges adelsman.
Sprätten.
Bondeplågarens visa.
När skrymtarkåpan faller.
När de vaknat.
Den rättslöses visa.
Tjugonde århundradets reformation.
Sfinxens gåta.
Känslomänniskan.
"Ligger något ondt däri?"
-
-

BÖN I KRIGSTIDER.

I. Tyskland.

Deutschland, Deutschland ueber alles!
Gif oss seger, Tysklands Gud!
Döda blott, det nu befaller,
sänd oss ut med dödens bud!
Drif bort ryssen, slå fransosen,
stolta krämarflottan sänk!
England, Ryssland, Polen, Posen
uti röda floder dränk!

Tysklands sköna gränser skydda,
var ett värn för Tysklands folk,
som du varit tider flydda,
se till oss, kulturens tolk!
Sikta du med Krupps kanoner,
styr du själf hvar Zeppelin.
Låt du mitraljösens toner
Surra friskt som arga bin.

Och så skola vi dig tacka,
våra tyska fäders Gud,
då spioner gladt vi nacka,
bödda dem i blodig skrud.
Klinge stolta segersånger
öfver Tysklands vida fält!
Segrat ha vi tusen gånger,
dö i seger, ack, hur sällt!

II. Frankrike.

I fosterlandets ädla söner,
till blodig hämnd nu träden fram!
Oss Herren nu med seger kröner,
nu tvås den af, vår förra skam.
I striden hurtigt hären tågar,
dess takt går fast med trummans ljud,
af vrede franska folket lågar,
och vänder sig till fädrens Gud.

Som Orleanska jungfrun leddes
af himlasyner fordom dar,
som vid Chalons Martell bereddes
en härlig seger, så du var
nu åter, Gud, vår Gud och Herre,
vi lära nu på nytt ditt namn,
som vi så ofta glömt, dess värre,
men tag oss åter i din famn.

Vi skola dig för seger prisa,
du franska folkets starke Gud,
och så med lif ochandel visa,
att än vi älska dina bud.
Fördrif du Tysklands hemska skaror,
späng sönder hvarje Krupps kanon,
och vänd du barbariets faror
från Bella Francas väna zon!

III. England.

Bevare Gud vår kung,
Brittanniens ädle kung,
vår Georg, ung!
Brittanniens milda makt
bred ut från trakt till trakt,
som gamla England lagt
i vågskål tung.

Låt Tysklands hela här
få sträcka nu gevär
för Englands makt.
Låt ingen tysk fabrik
få göra tysken rik,
vid hvarje vrå och vik
var du på vakt.

Ty världens alla haf
du själf åt England gaf
till egendom.
Vårt språk och vår kultur
står fast i ur och skur
och öfver all natur
i evig blom.

Låt vår civilisation
breds ut i hvarje zon
på jordens rund!
Ty du är Englands Gud,
och evangelii bud
gå med trumpetens ljud
i skönt förbund.

IV. Ryssland.

Rysslands alla hälgon hör oss!
och bevara Rysslands tsar.
Rysslands Gud, till seger för oss
och från nederlaget spar.
Gif de ryska vapnen seger
öfver vodka, tysk och turk!
Låt muhammedan och neger
dela lott med värsta skurk.

Rysslands lille milde fader
ensam har den rätta tron.
Öfver jordens myriader
har du satt hans hálga tron.
Ryssens lag och ryssens tunga
skall nu härska öfverallt.
Alla folkslag skola sjunga
tsarens lof, så du befallt.

Våra härar skola sprida
Rysslands milda välde ut,
råda öfver jorden vida,
och dess välde tar ej slut.
Herren själf, som bor i höjden,
Rysslands store, starke Gud,
själf utdelar segerfröjden,
kläder folk i segerskrud.

Och så skola vi dig prisa,
Rysslands store, starke Gud,

och vår segervisshet visa
i en ståtlig hälgonskrud.
Hvilket härligt testamente *)
gaf oss ej vår store tsar!
Han på framtidsdörren glänte,
framtidshoppet ryssen har.

V. *Österrike.*

Gott bewahre Franz der Kaiser!
Österrikes Gud oss hör!
Rysslands ok och slavens boja
hota oss, du själf oss för
fram till seger, fram till ära,
skydda du vårt folk, vårt land!
Hör den bön vi dig frambära,
hjälp oss med din allmaktshand.

Fiender i norr och söder,
fiender i egen krets!
Hjälp du våra tyska bröder,
stärk du bajonettens spets.
Drif du Petrograds barbarer
ända till Siberien bort!
Låt en segerdags fanfarer
Klinga för oss inom kort.

Österrikes gamla välde
är en trogen kristen makt,
hvilken du mot turken ställde
på en evig, farlig vakt.
Du, som kungars hjärtan vänder
efter dina visa råd,
turken oss till hjälp du sänder!
Är det ej gudomlig nåd!

*) Peter den Stores testamente är ett utkast till ryska regeringens utrikespolitik, enligt hvilken Ryssland skall eröfra hela världen och göra nuvarande Konstantinopel till världens hufvudstad. Konstantinopel erhåller väl då namnet Russograd.

Gott bewahre Franz der Kaiser!
Österrikes Gud, oss hör!
Rädda oss från slavens boja,
oss till härlig seger för.
Ödmjukt oss för dig vi böja,
var oss du en Fader huld.
Och ditt lof vi skola höja,
som förlåtit oss vår skuld.

VI. Belgium.

Belgernas Gud, nu i nåd till oss skåda!
Vänd dig till oss i vår gräsliga nöd!
Se till vårt land, där blott fiender råda,
jämmer och sjukdomar, hunger och död!
Belgernas föllo för romarnas skaror,
Belgiens mark är en härarnas graf.
Se till ditt folk! Hvilka gräsliga faror
Vänta oss ännu från land och från haf?

Tysken ej skonar palats eller kyrka,
tysken har drifvit vår kung från sitt land.
Belgernas Gud, som ger härarna styrka,
kom, drif dem bort med din mäktiga hand!
Vi oss på mäktiga grannar förtröstat,
men de ej mäktade vara vårt stöd,
fast de af härar och flottor sig bröstat,
men de ej kommit till hjälp i vår nöd.

Belgernas Gud, som i nåd våra fäder
städse hevarat i tider, som flytt,
skådar du ej våra nedbrända städer,
nu måste Belgium byggas på nytt.
Se den förbannelse tyskarna sända,
Vänd af din vrede, O Gud, från vårt land!
Du, som kan seger i nederlag vända,
släck denna gräsliga världskrigets brand!

VII. Serbien.

Serbernas Gud och de svagas försvarare,
se till ditt folk utaf fiender plågadt!

Låt nu ditt ansikte lysa oss klarare,
är på vårt straff icke måttet än rågad?
När blifva brotten försonade?
När bli från straffen vi skonade?
Ängsligt vi sågo, hur fienden tronade
trotsigt på höjder och berg,
sögo ur landet dess märg.

Serbernas Gud, du vår rättvise domare,
Slå våra fiender, drif dem ur landet.
Fräls oss från synden, så blifva vi from-
mare,
knyt oss tillsammans med enighetsban-
det.

Då blifva brotten försonade,
då bli från straffet vi skonade,
Så som vår älskade konung förr tronade
trygg i sin fäderneborg,
så blir den stillad vår sorg.

VIII. Bulgarien.

Härarnas Herre, som förde från väldiga
Volga
skingrade stammar att frodiga dalar be-
bygga,
du, som predikare gaf åt den heliga Olga,
lärde oss dyrka den Gud, som oss mäkt-
tar betrygga,
dig vi anropa om hjälp uti striden.
Du, du allena kan gifva oss segern
och friden.
Folket dig vördnadsfullt beder:
Slå våra fiender neder.

Härarnas Herre, som fienden mäktar för-
göra,
kom oss till hjälp och utvidga Bulgari-
ens gränser.
Du, som till seger allena kan härarna föra,
gif att vårt namn ibland folken mer
ärofullt glänser.

Gif, att din nåd och din ynnest vi
röne!
Du våra härar med seger bekröne!
Du, som din ära utbreder,
slå våra fiender neder.

IX. Italien.

Världens forna härskarinna,
stolts Italia, ödmjukt beder:
Gud, låt folken än besinna,
att du folkens öden leder.
Såsom fordom våra härar
krossat dem, som motstånd vågat
och till Rom med seger tågat,
gif, att motstånd ej förfärrar
ättlingar af Roma än,
våra trogna medborgsmän.

Världens forna härskarinna,
stolts Italia, dig åkallar:
Hjälp oss nu att seger vinna,
hjälp att krigarblodet svallar.
Om då någon motstånd vågar,
skall hans leder blifva glesa,
möta nederlagets nesa,
Gif att vanmakt honom plågar!
Ättlingar af Roma då
i triumfer skola gå.

X. Konstantinopel.

Död åt de otrogne, Alla il Allah!
Muhammed, hör oss, vår store profet!
Nu skola svärdshuggen hämnande falla,
nåd eller skonsamhet Islam ej vet.
Muslimin endast ha rätt att regera;
Alla, Allhärskaren har så befallt.
En religion blott Islam, ej flera
skola nu täfla som förr öfverallt.

Död åt de otrogne, Muhammed ropar.
Islam som förr skall utbredas med svärd.
Se, hur de kifvas, de kristnade öpar,
ej må de längre behärska en värld.
Engelsmän, fransmän och ryssar och greker
äro blott fiender, ropen: Hurrah,
död åt de otrogne! Mörsaren smeker
nu deras kinder, och allting går bra.

Död åt de otrogne, Allah il Allah
seger skall skänka åt scheik och sultan.
Segertrumpeterna friskt skola skalla
öfver all världen, och Muhammeds plan
åter af slakten till heder skall tagas,
Islam skall blifva vår världs religion.
Nu för en mänsklighet åter skall dagas
ljusare tider kring Muhammeds tron.

XI. Japan.

Stolta Dai Nippon, du mäktiga, tusenåra,
hell dig, du dina gudars orubbliga härd!
Ludna barbarer sin undergång skola spåra,
medan sinsemellan de draga sina svärd.
Endast på våldet och kriget de lita,
men uppå rätten kan svärdet ej bita.
Detta besinna dock icke de hvita.

Stolta Dai Nippon, du mäktiga, tusenåra,
du blott kan gifva frid åt en rasande
värld.

Stolta Dai Nippon, ditt dyrkade Fujijama
tronar liksom en bild utaf ditt folk och
af ditt mod.

Glänsande hvita hufvudet synes från Yo-
kahama,
tronar högt ofvan molnen och besudlas
ej utaf blod.

Så bland nationer ditt välde skall trona,
du skall nationer med friden försona,
dem ifrån krigets barbarer förskona.

Stolta Dai Nippon, barbarerna slå sig
lana,
härlig du skall dock stånda som en fri-
hetens ärestod.

XII. U. S.

Välsigna, Gud, vårt land och hjälp vårt
kontraband
till England fram.
För submariners hot och Tysklands arga
knot
blott du kan råda bot och ge dem skam.

Se till vårt Betlehem och skydda hvarje lem
för dynamit.
Med vår ammunition ej England ger pardon,
men spelar på sin ton med ädelt nit.

Och när vid knall på knall man ser teuto-
ners fall,
blir det vårt pris.
Då ingen tysk barbar finns än på jorden
kvar,
då hugnas en och hvar på engelskt vis.

Hjälp våra medborgsmän att samla skör-
dar än
och rikedom.
Låt Tysklands hela makt till ända varda
bragt
och Englands rika prakt slå ut i blom.

XIII. Den kristne prästen.

Ack käre Herre Gud, hvad skall du tänka
om dessa jordens barn, de arma kryp?
Om någon ängel kunde vett dem skänka
och kanske gifva dem ett duktigt nyp!
Ty hvem af alla dessa skall du hjälpa,
du måste dock bli riktigt hufvudyd!

Och hvem af alla dessa skall du stjalpa,
du som allena alla världar styr.

Ja, hvarför skola mänskodårar häda
och kalla Sebaot för krigets Gud?
Låt Roms och gamla Greklands gudar träda
I teten fram med dessa härjarbud.
Den hemska krigardödens alla fador,
de sändas ut af själfva Belsebub —
och Mars han kallats förr — och död och
trasor
han mäter ut sin hemska skäppa full.

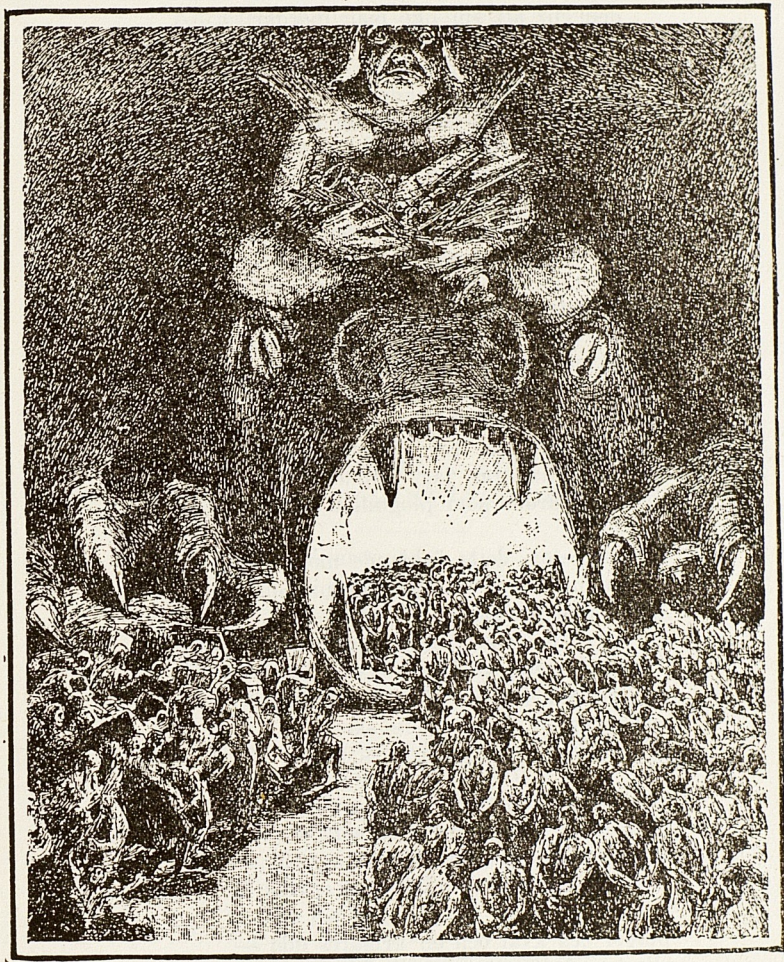
Ack hvarför häda! Kalla Fridens Förste
och Himmelens Monark för krigets Gud!
Han kom till oss bland människor den
Störste,
och änglar sändes ut med fridens bud.
Nej, fridens rike bjudes millioner
af fri och oförskyllt och himmelsk nåd.
Det hvilat icke uppå Krupps kanoner,
det hvilat blott på Faderns kärleksråd.

1915.

DÖDSMARSCHEN.

Ser du kanonmatens ändlösa tåg,
som af Ginnungagapet uppslukas!
Kan deras elände vägas på våg,
som nu af kanonen förbrukas?
Helvetesvågorna brusa här fram,
fåfängt det synes att sätta en damm.
Ack, denna gräsliga mänsklighets skam!
Mån af synen ditt hjärta uppmjukas?

Är ej kanonmaten god patriot,
när krigarens ära han skördar?
Trotsande möter han fiendens hot,
och fäderneslandet han vördar.

DÖDSMARSCHEN.

Härligt att falla för fiendehand,
Härligt att dö för sitt fädernesland!
Fosterlandskärlekens växande brand
den gör att sin like man mördar.

Ack, huru mycket förstånd ha de kvar,
de rasande, huggande dårar?
Veta de icke, att rätten dock har
sin gång trots kanoner och bårar?
När har en människa någonsin sett
kulor och krut och kanoner med vett?
När har det nånsin på jorden än skett,
att visdom bland vilddjur man spårar?

Bara kanonmaten vaknade upp
och själf toge tid till att tänka,
kunde man hafva ett sväfvande hopp
att folken i blod sig ej sänka.
Bara lät krigarfantasterna gå,
låt dem som mat för kanonerna stå.
Krigen, försäkrar jag, upphöra då
och svärden som plogbillar blänka.

Är det reson, detta äcklande mord,
ett massmord på tjuotals millioner?
Diplomatiens förhåxande ord
spys ut af de grofva kanoner.
Vise mäns råd skola nedtystas blott,
visdom och vett är förrädarens brott,
enda beviset är dödande skott
och jublet kulsprutornas toner.

Ser du kanonmatens ändlösa tåg
och Ginnungagapet det vida?
Afgrundens furste väl ingenting såg,
sem bättre nans välde kan sprida.
Suckar och tårar och jämmer och nöd,
plågor och kval och en krigares död —
allt ha vi fått, ty en vettvilling bjöd,
att nu skulle folkslagen strida.

Res dig, o mänsklighet, nu och säg stopp.
och sådant skall aldrig mer hända.

Hat skall i kärlekens lågor gå opp
och städer ej mer blifva brända.
Fridsbudet sänd och ej kulor och krut.
Kärlekens gördel kring folkslagen slut.
Då skall fullbordats hvad siats förut:
De svärden i plogbillar vända.

Då skall kanonmatens ändlösa tåg
ej drifvas af listiga ränker,
mänskor ej vägas på vinningens våg,
ej svängande svärdet då blänker.
Då har kanonmaten kommit till sans,
ekon ej höras af djäflarnas dans.
Rättsgiltig orsak till krigen ej fanns,
då saken man grundligt betänker.

(Illustrationen är tagen ur Lit. Digest
efter en rysk kartonist.)

BLODSPREDIKAN I ADOLF FRE-
DRIKS KYRKA NYÅRSDAGEN 1906.

Människoslaktareprästen stod
Så grym i sin predikstol:
"O ve, här saknas oss kraft och mod,
vi gjuta tårar men icke blod.
Hvar är den härjande klinga god,
som glänste fordom i högröd sol?"

"Mened ej hämnas, fast Nordens drott
nesligt afsked af Norge får.
Från herresäten och borgar och slott
ej höres ett enda dödande skott.
Mesars klagan och skräflan blott
onyttigt och nesligt mot höjden går."

"Sväng då pampen med väldig arm,
och färga det menedarlandet rödt!
Bryt ut, du ädlingars hätska harm,
låt nitet glöda i hälgad barm
och slå ett ljungande, svenskt allarm,
till dess du 'baggarna' platt förstrött."

“Ve, de dåsiga mesars hop!

De lyssna ej till profetens röst.
Förgäfves ljuder mitt lystringsrop
till dem, som plumsa i pjunkets grop.
Det sänker sin skam uti fyllda stop,
mitt arma folk i sin ålders höst.”

Nu hvilken neslig nyårsdag!

Så faller här neder för min fot:
“O Härarnas Gud, jag var för svag
att slå för vår ära ett endaste slag!
Den skammen, o Herre, ifrån mig tag,
och se i nåd till min ödmjuka bot.”

Människoslaktareprästen stod
så dyster och hemsk att se.
Och orgelbruset och tonernas flod
framburo sången: “Styrk deras mod,
styrk dem, o Herre, som ej sitt blod
åt fäderneslandet ge!”

* * *

Hvar såg jag synen? O, såg jag rätt?
Var det på ett hospital? *)
Var det idioter just rätt och slätt,
Som roade sig på detta sätt?
Det skulle djäflarnas furste glädd
att gästa en sådan sal.

Nej ve, det var verkligt en luthersk präst,
och därtill så var han svensk.
Jag vet ej, hvad smärta mig sårat mest:
besvikas af den, som jag ansett bäst
eller ock en förrädare få till gäst,
som kallat sig fosterländsk.

När Fridens Furste har sådana män,
som ägga till hat och mord,
hur kan då hans kyrka bli folkets vän?
Skall barbariet nu komma igen
och utbreda krigets förbannelse är
utöfver vår arma Nord?

*) Ett dårhus kallas i Sverige hospital eller på folkmål, spettal.

Kunglige hofpredikanten E. D. Heuman med djupaste afsky tillägnad af S. M. H. Skrifvet med anledning af en illustration i Idun och återgifven i Ungdomsvännen tillika med beskrifningen på denna vidunderliga predikan. Stycket sände jag med rek. till E. D. Heuman, och det får nu ingå här som ett tioårsminne.

Rörande anfallsplanen mot Norge må tilläggas: Våren 1905 antogs en traktat mellan England och Ryssland, att de skulle låta hvarandra ha fria händer, den ene i Tibet, den andra i Mandchuriet. Persien skulle delas, så att norra delen blef ryska intressesferen och södra den engelska med kontropp öfver persiska viken. En hemlig paragraf ingicks, af innehåll, att vid påkommande tillfälle skulle Sverige tillfalla Ryssland och Norge England. Om ryska provokatörer inspirerat krigsfantasterna där hemma till anfall mot Norge, så att ryska härar kunnat få förevändning att komma Norge till hjälp, då ju ryske tsaren äfven bär titeln Norges arffurste, så kunde denna förädiska och idiotiska rörelse icke passat bättre för uppfyllandet af denna traktat. Norge var icke ett menedarland, ty det kontrakt jag med revolvern för pannan tvingas att underskrifva har aldrig bindande kraft hvarken inför gudomlig eller världslig domstol. Min morfar var med vid slaget vid Glommen, då norrmännen på detta sätt tvingades att välja Bernadotte till konung.

JAG KAN EJ.

Jag kan icke sjunga till krigsgudens ära,
jag kan icke inse, att våld skaffar rätt.
Jag kan inga offer åt Molock frambära.
Jag kan ej, jag kan ej, helt rätt och slätt.
Jag kan icke gilla, att människor hata
hvarandra som grannar med olika språk.
Jag tror ej, att gossarna födas att mata
kanonernas djäfvulskt omätliga vråk.

Jag kan icke tåga, när kvinnorna skändas
och spenbarnen spetsas på närmaste stöf,
och snille och konst till förbannelse vändas,
och den här på jorden är sällast, som dör.
Jag kan icke prisa de tanklösa dårar,
som slängde cigarren i krutrummet ned.
De kunna ej räkna de suckar och tårar,
som de hafva framkallat led efter led.

Jag kan icke prisa de statsmän, som lägga
för staternas byggnad blott våldet till
grund.
Ty våldet skall krossas af Hämnarens släg-
ga,
med Belial Kristus ej ingår förbund.
Jag kan ej begripa, hur kriget skall höja,
förädla och utbilda människors ätt.
Med vilddjursmoralen hvem låter sig nöja?
Hvem medger, att röfvaren endast har
rätt?

Jag kan icke tro, att all makten är satans
på dessa de yttersta dagarnas tid.
Ty världarnas Herre är ock Leviatans,
han sitter vid styret och blifver därvid.
Nej, Molock har nedbrutit helvetets dammar,
förbannelsens störtflodlar vältra sig fram.
Allt krigsgudens pris från Beelsebub stam-
mar,
men hvem skall för floderna sätta en
damm?

Jo, Fridsfursten härskar, och han skall al-
lena
med rättvisa döma all jordenes krets.
Blott kärlekens band kan nationer förena,
blott kärlekens lag kan oss göra tillfreds.

Fredsdagen den 13 augusti förbannelsens
år 1914.

Detta stycke förekom i Ungdomsvännen.

SÄG, ÄRO VI VERKLIGEN KRISTNA?

Du bröstar dig af att du älskar din Gud,
men älskar du också din nästa?
Du menar dig uppfylla kärlekens bud,
men ser icke alls på hans bästa.
Hvad batar det dig herreropet så käckt?
Hvad batar det dig, om du en gång blef
väckt?
Hvad batar dig fårens ullprunkande dräkt,
du lefver ju dock som de flesta.

Berömmar du dig, att du lefver i tron,
bevisa din tro då i lifvet.
Ty Frälsarens lära är din religion,
för dig han människa blifvit.
Och så som han lärde han lefde också,
att här i hans fotspår vi ock måtte gå.
Och vill du hans lif och hans lära förstå,
så minns hvad i ordet står skrifvet.

Du minns hvad han sagt om sin tids farisé
och långgrandiga böner så många,
Och hur han utslungade nimmelens ve
öfver stadgar, som människor fånga.
De nitiskt och käckt lägga bördorna på,
men lindra på bördan de städse försmå,
och därför sin dom de af Domaren få,
hur väl det dem här mände gånga.

Vak upp, käre kristen, och noga se till,
ty vårt fariseiska släkte
är städse sig likt, och det gärna sig vill
betrakta som ensamt "de väckte,"
och ensamt berömma sig vara Guds barn.
Men skrymtaredjäfvulen dem i sitt garn
har fångat, dess egenrättfärdighets skarn
ej öfver dess ulfvapüls räckte.

Se, skrymtaremakterna ställa till krig
att därmed sin mästare dyrka.
och helighetsminen de tagit på sig,
men lita dock blott på sin styrka.
Och hädiskt de därvid tillbedja sin Gud,
som nåde han upphäft hvartendaste bud,
som en gång han gaf under tordönens ljud,
då Sinai berg var hans kyrka.

Se, glädje och lycka och sällhet och frid
spys ut af den gröfsta kanonen!
Och gudsevangeliets gyllene tid
framfödes ur världsreligionen!
Nej, Gud dem med blindhet helt visst velat
slå,
dem alla, som helvetets ärenden gå.
Ty kärlek och hat — det bör enhvar för-
stå —
ge aldrig ett samklang åt tonen.

Säg icke, du vildsinta skrymtarefolk,
att Herren är med på din sida.
Nej, om du vill vara en sanningens tolk,
med sanningens makt må du strida.
Ty Herren skall döma med sanning och rätt,
och han har fördelat åt människors ätt,
de gränser och mått, som han själf har ut-
mätt,
däröfver ej någon kan skrida.

* * *

När detta jag märker, jag frågar så här:
säg, äro vi verkligen kristna?
När banden på tunnorna falla isär,
då blifva ju tunnorna gistna.
Betänk, huru följa vi kärlekens bud?
Och hafva vi ofta ej mammon till gud.
Men skrymtarekåpans bedrägliga skrud
den gör oss alls icke till kristna.

1916.

PROVOKATÖREN.

Du, Judas Iskariot, provokatör,
som tjänar i djäfvulens sold,
du frågar ej efter en like, som dör
ett offer för grymhet och våld.
Du planlägger brott att få andra på fall,
för att hjälpa en ömtålig sak.
Och när dynamiten går knall uppå knall,
du frossar bland spillror och vrak.

Så träder du fram inför domstolen käckt
och vittnar, att brottet du sett.
En godtrogen allmänhet blir så förskräckt
och lofvar att göra det hett.
Men brottet var ditt, fast en oskyldig man
blef fälld och blef bragt till ruin.
Din herre sin seger vid domstolen vann,
då du svor med så troskyldig min.

Och Mammonsbetjänten, som gaf dig din
sold
för din trohet som provokatör,
behöfde ej själf visa grymhet och våld,
då hans like i elände dör.
Nej, han hade pengar, han ingaf respekt,
stod högt uti kyrka och stat.
Sitt hufvud han uppbar, frimodigt och
käckt,
men han kallade dig en krabat.

Du, Judas Iskariot, den du förrådt
var en broder, en mänska som du.
För pengar du fiendens ärende gått,
och följdén den skådar du nu.
I fängelset, nedböjd af bojor och skam,
hans timmar gå sakta förbi.
Men en gång skall han träda för världsdo-
marn fram,
och en oskyldig fånge bli fri.

PECUNIA NON OLET.

(Penningen luktar icke — Romerskt
ordspråk.)

Du tror, att ej penningen luktar,
då den är besudlad af tårar och blod.
Och straffet du alls icke fruktar,
för allt det elände din like utstod.
Men vet dock, att Herren regerar,
och han håller räkning, och han tar pro-
cent.

När du millioner förmerar,
men fruktar ej nöden, som penningen
tändt.

Du tror ej, att penningen luktar,
blott du delar med dig af bytet du fått.
All otålig klagan du tuktar,
och hånar, om jag dina mutor försmått.
Men vet dock, att Herren regerar,
och rättvisan kan aldrig köpas med guld.
Med orätt ditt guld du förmerar,
men menar dig likväl ej stå uti skuld.

Ett blodsvärde är det du gifver,
fast ej till den armes begrafning det går.
Och räakensängeln uppskrifver
hvar droppe af blod och hvart lidandes
tår.

Han stämplar hvart mynt med sin stämpel,
en blodspenning, märkt af en osynlig
hand.

Och ve, om i Sebaots tempel
du slungar en dylik förbannelsens brand!

(Lik Fafne i hedningasagan
du rufvar på guld, som blott bringar
fördärf.)

Och denna förbannelse bränner,
hvarhelst än en blodspennings ägare går.
Om ock han ej orsaken känner,
så bidar dock domen, så bitter och svår.

Lik Fafne i hedningasagan
du rufvar på guld, som blott bringar för-
därf.
Låt samvetsbestraffande agan
lig leda på vägen till ärligt förvärf.

RAKA TILL DIG.

Raka till dig allt hvad du kan räcka,
så blir du rik.

Äfven om det skulle afund väcka,
blif dock dig lik.

Själff du måste genom lifvet vandra,
hvarför skulle du då hjälpa andra?
Aldrig bör du detta rådet klandra;
nej, aldrig, aldrig från detsamma vik.

Raka till dig allt hvad du kan räcka,
så blir du stor.

Bättre kan du då ett fel betäcka
än mången tror.

Fattigdomen städse är besvärlig,
rikedomen gör dig hög och närlig.
Blif då rik och var ej allt för ärlig,
din framgång jämt på rikedom beror.

Raka till dig allt hvad du kan räcka
och allt du ser.

Sedan kan du dina armar sträcka
för att få mer.

Tag nu världen sådan du den finner;
i din fantasi du intet vinner,
annars aldrig här du målet hinner,
ty himlen kommer ej på jorden ner.

Raka till dig allt hvad du kan räcka,
så får du pris.

Du bland hopen skall beundran väcka,
som god och vis.

Däremot om icke du besinnar,
att den rike går på ärans tinnar,
får du klättra jämt på låga pinnar
och nära dig utaf en tarflig spis.

Raka till dig allt hvad du kan räcka
och slå dig fram!
Frukta ej att andras namn befläcka
med hån och skam.
Låt du deras tårar gärna rinna,
laga blott, att du kan målet hinna,
knot och klagan skola snart försvinna,
för fegas tårar sätt ej någon damm.

Raka till dig allt hvad du kan räcka,
och därmed punkt.
Skulle ryggen du på någon knäcka,
så tag det lugnt.
Bry dig icke om, hvad andra lida,
då du ser dem stupa vid din sida
i den kamp vi med hvarandra strida,
ty lifvet blefve dig då allt för tungt.

Raka till dig allt hvad du kan räcka,
det är min sång.
Därmed vill jag din tanke väcka
ännu en gång.
Se, den starke han är skapt att njuta,
på den regeln får du aldrig pruta.
Som jag börjat, vill jag också sluta:
Blott raka till dig, det är laga fång.

1899.

TILL SVERIGES ADELSMAN.

Barn utaf gångna tider,
vet du hvad tiden lider?
Ljuset sig sakta sprider,
hvi är du ännu kvar?
Fordom du gjorde nytta,
Nu må du gärna flytta.
Rollerna äro bytta,
här ingen plats du har.

Frodiga parasiten
frossar på trägna fliten,
jaktad och arm och sliten,

snart dock han frossat ut.
Mycket han än förtär väl,
mera han än begär väl,
men inom kort så är väl
herremansväldet slut.

Barn utaf gångna tider,
märk väl hvad tiden lider,
ljuset sig hastigt sprider,
nu är det tid att dö.
Dådlös och obenägen,
fortida glans en sägen,
är du nu blott i vägen,
kan ej din sorg förströ.

Fattige så som rika
skapades alla lika,
ingen får gifva vika.
adeln blir också folk.
Hatet ej längre glöder,
alla från norr till söder
umgås i frid som bröder,
kärlek blir lagens tolk.

Gudsriket här på jorden,
lofvadt i hälga orden,
närmar sig äfven Norden.
O, att det komme snart!
Morgonen närlig strålar,
glänsande skön den prålar,
himmelens hvalf den målar,
då lyser solen klart.
Den 24 april 1900.

SPRÄTTEN.

Oljekammad och parfymerad,
är han i hvarje tum en sprätt.
Snörlifsformad och utstofferad,
känns han på gången lika lätt.
Mången undrar: Hur fick man dit'en,
fete, frodige parasiten,

att så frossa på ädla fliten,
och utan arbete dock bli mätt?

Jo, när folket ej mer förmådde
hålla vakt öfver hem och härd,
kom Beelsebub fram och sådde
splitets frön ur förtryckets värld.
Utaf musten de vederkvickas
och förökas alljämt och stickas.
Den som rör dem han måste prickas
och genom erfarenhet bli lärd.

Liksom rosiga tistelknoppen
fyller åkern med frodig skörd,
så förökas på samhällskroppen
parasiten, som ej blir störd.
För att hålla sig fri från fratet
fordras mer än det ilska gnatet,
fordras mer än det vilda hatet,
fordras sanningens vittnesbörd.

“Hvad är sanning då?” frågar sprätten,
“Hvem törs kalla mig parasit?
Makten ensam är högsta rätten,
fritt jag frosse på andras flit.
Andras lagar mig icke röra,
ingen skall i min rätt mig störa,
annars får han med mig att göra,
och honom krossar jag bit för bit.”

Hög och låg får ej sammanknippas;
plantan vårdas för blommans skull.
Fåret matas blott för att klippas
och att slaktas, när det fått hull.
Oxen tämjes blott för att draga,
honom höfves det ej att klaga.
Intet mummel ifrån de svaga,
ty annars ger jag dem huden full.”

1903.

BONDEPLÅGARENS VISA.

Nej förr här i världen då var det helt annat,
då hade man käppen att inge respekt.

Men rackareväldet det är då förbannadt,
och packet för ingenting alls är för-
skräckt.

Då klädde jag ungarna gula och blå,
så fosterlandsfärgerna buro de då.

Och husagan gällde en uppstudsig gumma,
då måste hon lyda och det utan prut.
Men nu får man höra dem knota och brum-
ma,

om yttersta fyrken man ej lägger ut.
Ja, gumman man klädde båd gul och blå,
så fosterlandsfärgerna hade hon då.

Men nu så kantänka, patronen får krusa
och säga till drängen: Nu är ni så snäll.
Och frun uti huset får tigga sin husa,
när förr det i stället blott vankade smäll.
Ja, tjänarna klädde man gula och blå,
så fosterlandsfärgerna buro de då.

När torparepojken då gick på beväring,
så fick han sig lära att göra honnör.
Men nu ha vi fått oss en annan slags äring,
som jag ej vill gifva ett runstycke för.
Då kläddes beväringar gula och blå,
så fosterlandsfärgerna buro de då.

Ja, förr satte herrarna skräck i en bonde,
och knystade han, fick han hänga i rök.
Men trotset och bjäbbandet kom från hin
onde,

och nu ha vi fått detta gräsliga stök.
Ja, bönderna klädde vi gula och blå,
så fosterlandsfärgerna buro de då.

Och tänk hvilket väsen de ha i fabriken,
med strejker och uppror och alls ingen
skick.

Den stadgade tiden är nu från oss viken,
då ständigt i aga arbetaren gick.
Arbetarna klädde vi gula och blå,
så fosterlandsfärgerna buro de då.

Men tänk ännu värre, då själfva soldaten
skall våga att klaga på eget befäl!
För sträng exercisen, för dålig är maten!
Ack, ack hvilken tid! Man kan harnas
ihjäl.

Soldaterna klädde vi gula och blå,
så fosterlandsfärgerna buro de då.

Den tiden är gången, hvad hjälper att klaga!
Ty ingenting håller nu pöbeln i schack.
De trotsa sin öfverman, ha ingen aga —
Ja, ack ack ack ack, hvilket rackarepack!
Vi klädde dem förr både gula och blå,
så fosterlandsfärgerna buro de då.

Den 20 mars 1914.

NÄR SKRYMTAREKÅPAN FALLER.

Stor han var i finansernas värld,
millioner han där "förtjante."
Han vårdade sig om så mången lärd
och fonder han dem förlänte.
Han hade en son, den var lik sin far.
Till söndagsskolan sin bibel han bar,
till barnen han höll en predikan så rar
om brottslingars plats bakom fängelsets
galler,
men tänk — om skrymtarekåpan faller!

Statsman var han och mäktiga vis
i landets senat den höga.
Som talare vann han sig allas pris,
af klander man hörde så föga.
Han såg dock mest på sitt eget väl,
moralen bestämdes af klingande skäl.
Dock — hämnden följde i hack och hæl,
och mot honom vinkade fängelsets galler.
Så går det, när skrymtarekåpan faller.

Talare var han och lärd och präst
och känd utaf många tusen.
Minister måhända han blefve härnäst,
ty framgång är det, som gör susen.

Rik på talanger som ingen ann'
medel till målet han alltid fann,
vän eller fiende krossade han.
 Dock nöj! Nu rasslade dödens galler,
 Ja, då kanske skrymtarekåpan faller.

Vårdare var han af änkans skärf
 och ifrade starkt för missionen.
För själar att frälsa från evigt fördärf
 han samlade halfva millionen.
Arbetet gick, det gick undan med fart,
pängarna gingo, man visste ej hvart.
Ryktet dock sade: Den brister nu snart
 den glittrande bubblan. Var det blott
 skvaller?

 Nej, se huru skrymtarekåpan faller!

Alltid han bar på ett vänligt smil,
 var ödmjuk långt mer än en ängel,
skarp tillika som härdad fil
 och vek som en liljestängel.
Tryckte du honom som vän till din barm,
lade han kärligt om ryggen sin arm.
Likväl du kände ett inre alarm,
 ty slutet på kärleken blefve kravaller,
 så snart som skrymtarekåpan faller.

Pengar, som sparats åt barn och vif
 hade han fått sig om händer.
Börsen gaf honom tidsfördrif,
 han där millioner använder.
Som laglig årslön då själf han tar
 hvad tusenden samlat i mödans dar.
Men rikedom är nu dock allt han har kvar,
 ty straffet det vinkar bak fängelsets
 galler,
 när skrymtarekåpan så plötsligt faller.

Väldets ära han gripit an
 att hjälpa dem, som förtryckas.
Högt han ropar som orädd man:
 "Rätt är ej allt, som lyckas!"
Fri och stolt han sin ban' har gått,
guldlåset dock för sin mun han fått,
lockelsen drog, som han länge försmått.

Den perlan — var den blott gjord af
koraller?

Man ser ju hur skrymtarekåpan faller.

* * *

Shrymtarekåpan är fin och grann,
en ståtlig och ärofull prydnad,
med bara det felet, att aldrig den kan
fullkomligt här bringas till lydnad.
Ty bäst som den prålar på griftens ben,
och bäst som den målar en festlig scen,
så lyder den vinken af uddigt skvaller
och hjärtlost ned från sitt offer faller.

1906.

NÄR DE VAKNAT.

När de vaknat, dessa millioner
dagsverksträlar, och förstått sin makt,
då får världen höra andra toner,
annat jubel, skåda annan prakt.
Hån och hunger göra folken tama,
fattigdom är än ett brott, en skam.
Hållas dessa händer längre lama?
Upphör denna nesa längre fram?

När de vakna, dessa millioner
dagsverksträlar och förstå sin makt,
då vill jag besöka andra zoner,
dra mig undan samhällsbrandens trakt.
Bättre dock, att millionärer vakna
för sin synd, sin lyx, sitt frosseri,
skåda kring sig nödens barn, som sakna
allt af frihet utom tyranni.

Obegränsad frihet för de store,
det är tyranni för arm och låg.
Jämnlighetens drömbild sanning vore,
om ej guldets sänkte rättens väg.
Veten dock, att Herren i det höga
skipar blott den lag själf har satt.
Mänskostadgar skola värna föga,
Straffet vakar både dag och natt.

Denna hämdens ängel ständigt vakat,
räknat alla brott, allt öfvervåld,
skådat hvarje barn, som kölden skakat,
hvarje tärna än åt lasten såld.
Snart han väcker dessa millioner,
dagsverkstrålar, lär dem se sin makt,
lär dem krossa penningväldets troner,
som sig mödans frukter underlagt.

Akten er, de hålla på att vakna!
Än är tid att rädda land och folk.
Hånen ej de hungrige, de nakna.
Kärleken är fridens bästa tolk.
Öfven kärlek — ej med lust att skydda
egna skatter, egna hem och slott.
När din broder bor i armod's hydda
säger Herren: "Öfverflöd är brott!"

Under singnaturen Frågevis hade jag en
serie artiklar i Rockfordsposten 1897, då
detta äfven publicerades.

DEN RÄTTSLÖSES VISA.

Jag ber er om barmhärtighet, jag tigger ej
om bröd,
belåten, om jag finge blott min rätt.
Jag har det ej förtjänat, men jag måste
lida nöd,
och vet knappast, hur det känns att vara
mätt.

Utaf den vida jorden har jag icke fått en
tum,
af dess vatten jag ej heller fått min del.
Och likväl skall jag vara, där jag icke kan
få rum,
det är trångt, men det är dock ej mitt fel.
Hvi skulle jag då födas hit till denna arma
jord,
då här hvarken finnes rum ej heller
bröd?

En mänska blott jag blifvit och jag är till
armod gjord,
hur lycklig, om jag bara vore död!

Ja du, min ömma moder, du som hade mig
så kär,

invarför gaf du mig detta usla lif?

Det vore mycket bättre, om jag icke vore
här,

om jag sluppe undan våda, sorg och kif.

Säg, lät du mig då lefva, för att blott din
sorg förströ?

Var du själfvisk uti all din kärleks nit?

Du bar mig under hjärtat, och där borde
jag fått dö,

Var det vackert utaf dig att ta mig hit?

I evigheten hoppas jag det finnes mera rum,
därför längtar jag beständigt komma dit.
För de fattige predikas där Guds evange-
lium,

och man slipper där ett evigt släp och
slit.

Men här det blott predikas, att man måste
vara nöjd

och ej knota öfver lifvets hårda lott,

och att man här skall glädjas öfver himmel-
rikets fröjd,

fast man äger hvarken koja eller slott.

Ja, "salig är den människa, som ingenting
vill ha,

ty hon kan ej bli besviken i sitt hopp." *)

Och då man intet önskar sig, så är ju lifvet
bra,

och så lefver man sin lefnads lugna lopp.

Jag ber er om barmhärtighet, jag tigger ej
om bröd,

någon gång skall väl jag få ut min rätt.

Jag redan mig fått lära, hvad det är att
lida nöd,

och att allting går på världens gamla
sätt.

*) Detta kallas äfven den nionde salighe-
ten.

Så är jag då belåten, ty hvad tjänar det
doek till
att här önska sig det aldrig man kan få?
Och därför jag ej klagar, ty jag ej mig
plåga vill,
och med lugn skall jag snart ur lifvet gå.
1899.

TJUGONDE ÅRHUNDRADETS REFOR-
MATION.

Den kommande goda tiden,
då hvarje människa är sin medbroders like,
då rätt är lag och det ej blott för den rike,
den kommer snart,
och den kommer aldrig för snart.

Den tålige får fördraga
att uti täflingen blott den hjärtlöse vinner,
och att med arbete man sin utkomst ej finner,
men bara slit,
bara svett och möda och slit.

Den fattige kan blott klaga,
när som de väldige hafva makten på jorden,
ty då till slaf endast är den fattige vorden.
Det kan ske snart,
ja, det sker alltid för snart.

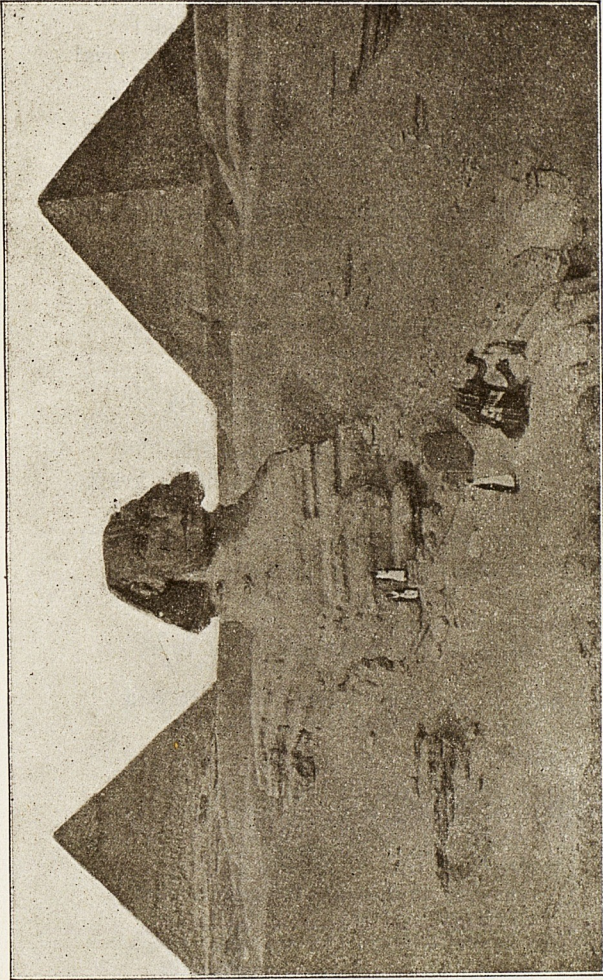
Den sjunkande skall ej dränkas,
nej, han skall räddas och föras upp på det
torra,
att icke samhället blir ett gräsligt Gomorra
förutan hopp,
ja, förutan räddning och hopp.

Men höjderna skola sänkas,
ty det är Herren, som framåt vägen skall
tåga,
att hans förlöste sig uppå färden må våga
och ej ge opp,
icke gifva alldeles opp.

Den stundande stora striden,
då våldet viker och syndabojorna krossas,
och alla fångar af Herrens ande förlossas,
den kommer snart,
och den kommer aldrig för snart.
1899.

SFINXENS GÅTA.

Öfverbefolkningsproblemet är gåtan, som
ännu är olöst:
munnar i mängd ger en frodig natur, men
på mat är den sparsam.
Hunger och pest är den lösning man har och
med kriget i nödfall.
Därmed är ingen dock nöjd, ty den smakar
förskräckligt af grymhet.
Lejon och tigrar ha denna natur, de taga
sin näring
Blott med den starkares rätt och angripa
människan stundom.
Vilddjursmoralen dock synes för låg. Våra
vise och statsmän
sett sig omkring för att finna ett sätt, men
hittills de fåfängt
sökt efter lösning på gåtans problem, och
likväl de läst den:
"Om nu ditt öga, din hand eller fot är dig
till en anstöt,
kasta den bort." Det är svaret förvisst,
fastän dunkelt och gåtligt.
Nyckeln du finner i samma Guds ord, och
nyckeln är kärlek,
kärlek till barnen jämväl och äfven till
ofödda släkten.
Säg det till Sfinxen, betrakta hans drag, och
han blinkar sitt bifall.
Öfverbefolkningsproblemet är löst, och dess
lösen är Kristus.
"Ack, mänskligheten räddas icke,
Om Kristus icke räddar den."
1916.

SFINXEN.

KÄNSLOMÄNNISKAN.

Ack, den som inga känslor hade,
utan vore kall som Nordens is!
Den som kunde vara den lugne, glade!
Den som kunde vinna all världens pris!
Nu skall man lida, då nästan lider,
nu skall man le vid att andra le.
Sargadt af känslor, mitt hjärta svider,
lifvet är fyllt utaf ängst och ve.

Mänskornas dårskap du borde skåda
utan någon känsla af sorg och harm.
Kunna icke dårarna fritt få råda?
Lugna dig, mitt hjärta i sliten barm.
Mänskligheten bör dig icke röra,
låt du blott nöden gå dig förbi.
Andras oro bör dig icke störa,
var ifrån sådant fullkomligt fri.

Se, nuru lycklig och rik och mäktig
den kunnat blifva, som känslorna kväft!
Se honom träda så stolt och präktig
fram öfver offren, som kampen kräft. *)
Ömmande känslor oss fega göra,
döda då känslan och blif en man.
Aldrig du klagande suck bör höra,
så blott han lefnadens vishet fann.

Ack, du mitt hjärta, hur kan då du lära
lefnadens vishet att slutligt nå?
Känslorna måste du med dig bära,
hvarthän i världen du än må gå.
Blif då olycklig med känslans lågor
flammande varmt för hvart nödens barn.
Hellre då kväljas af offrens plågor,
när som de krossas af Grottes kvarn.

Det är den ädlares adel att lida,
honom nå smärtorna framför allt.
Sorgesånger han lärt sig att kvida,

*) Kampen för tillvaron.

dårskapens hjärta är lugnt och kallt.
Bär då med glädje ditt adelsmärke:
Känslornas löje och känslornas ve!
Dig, mitt hjärta, den tanken styrke:
Le i tårar, då andra le.

1896.

“LIGGER NÅGOT ONDT DÄRI?”

Såå, man klandrar mig för mycket,
som jag skulle låta bli.
Själjf jag klandrar blott förtrycket,
ligger något ondt däri?

Om jag i en framtid skådar,
hoppfull, mot en bättre dag,
strax den nyhet man bebådar:
“Intet honom är i lag.”

Om jag talar om det goda,
att det segra skall till sist,
hånfullt då man vill förmoda:
“Han har blifvit anarkist.”

När jag piskat någon påfve,
som vill sträcka ut sin makt,
strax man ropar: “Om han gåfve
på sin syssla bättre akt.”

När jag riktar några pikar
åt vår aristokrati,
immerfort man då predikar:
“Om han bara läte bli!”

Pekar jag på något lyte,
som sin hälgd af sekler fått,
strax man gläds åt fångadt byte:
“Se den karlen sig förgått!”

Goda vänner så mig råda:
“Var ej så förskräckligt dum!
Ser du icke alls din våda?
Snart så får du inte rum.”

“Jämt och ständigt du predikar
detta evangelium,

kärlek emot Gud och likar.
Lugna dig, var tyst, var stum!"

"Allt hvad här i världen händer
händer ju på Guds försyn.
Skändas kvinnor, sköflas länder,
rynka ej på ögonbryn!"

"Vet du icke, du skall vara
lugn och snäll och tiga blott?
Varna ej för framtids fara,
vet, att allt som sker, är godt!"

* * *

Vänner, stundom har jag pipat,
stundom sjungit sorgesång.
Den som icke vill begripa't
gör väl icke jag förfång.

Har jag någon dårskap gisslat,
och den skrikit, som fått stryk.
Lugnt mitt ordspråk jag idislat:
"Sådan trasa, sådan byk!"

Sök ej då min ifver dämpa,
inga snaror för mig sätt.
Ondskan blott jag vill bekämpa.
Våld kan aldrig blifva rätt.

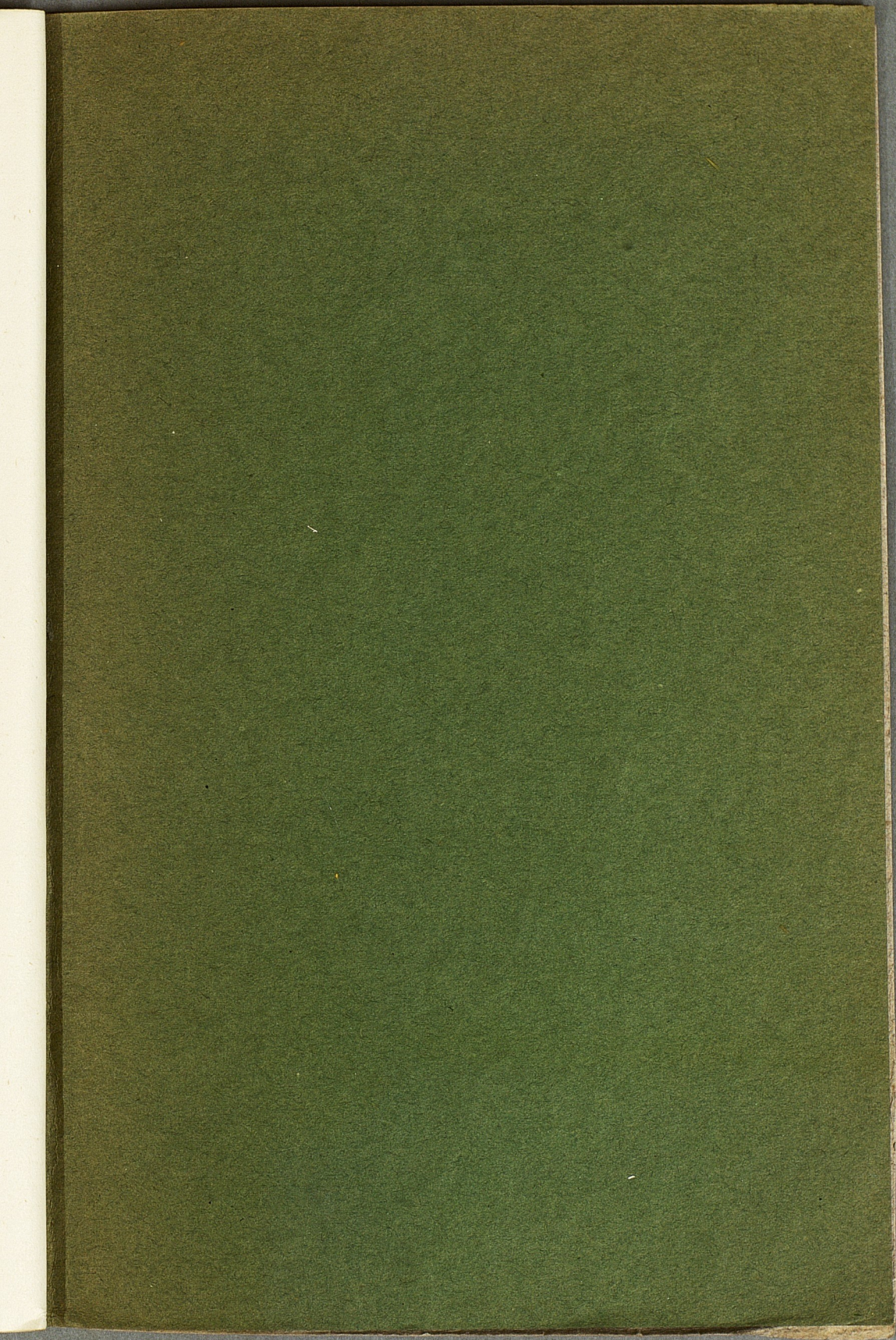
Fritt I mån mig alltså klandra
för att jag ej låter bli.
Låt mig lefva blott för andra,
"ligger något ondt däri?"

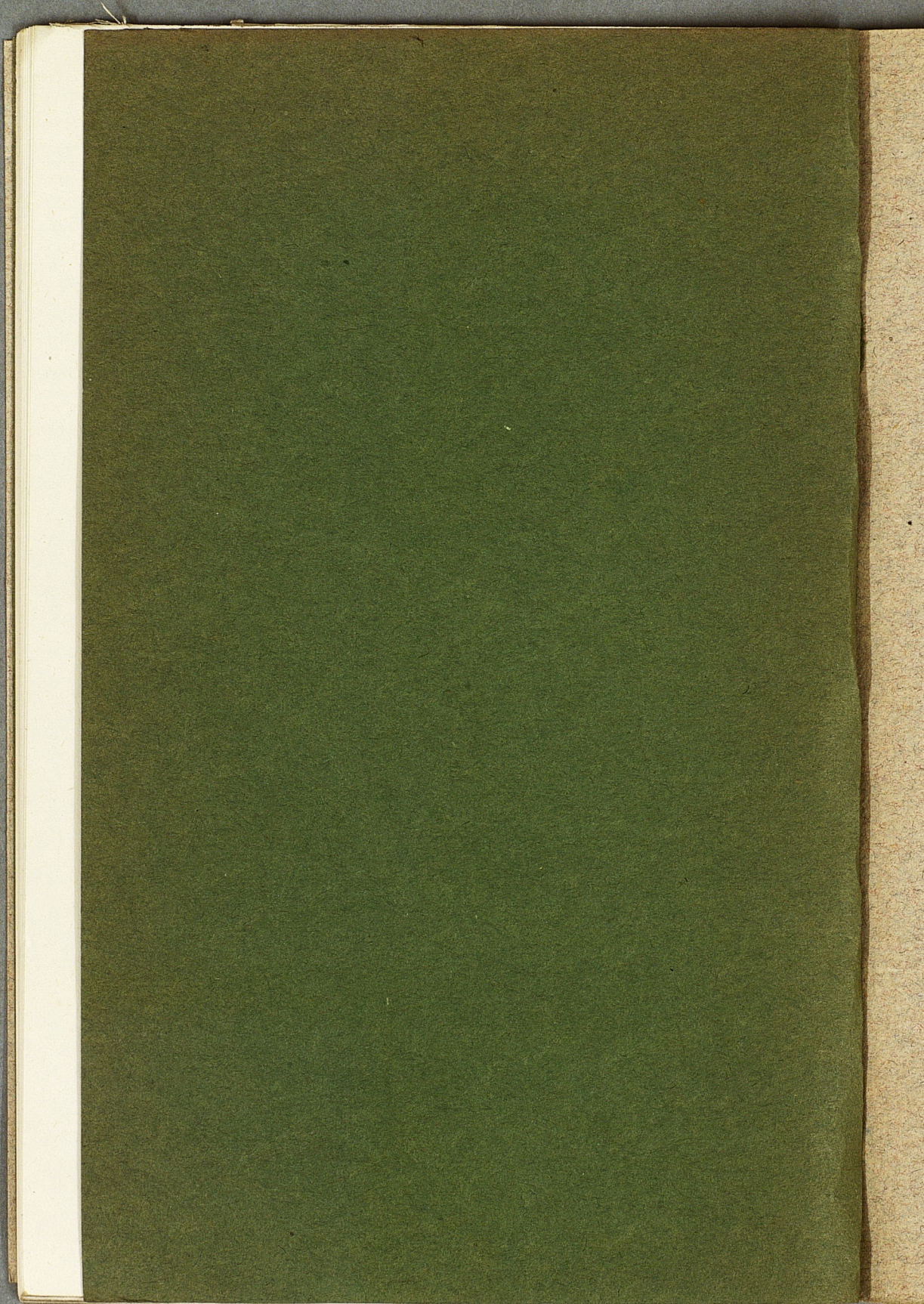
* * *

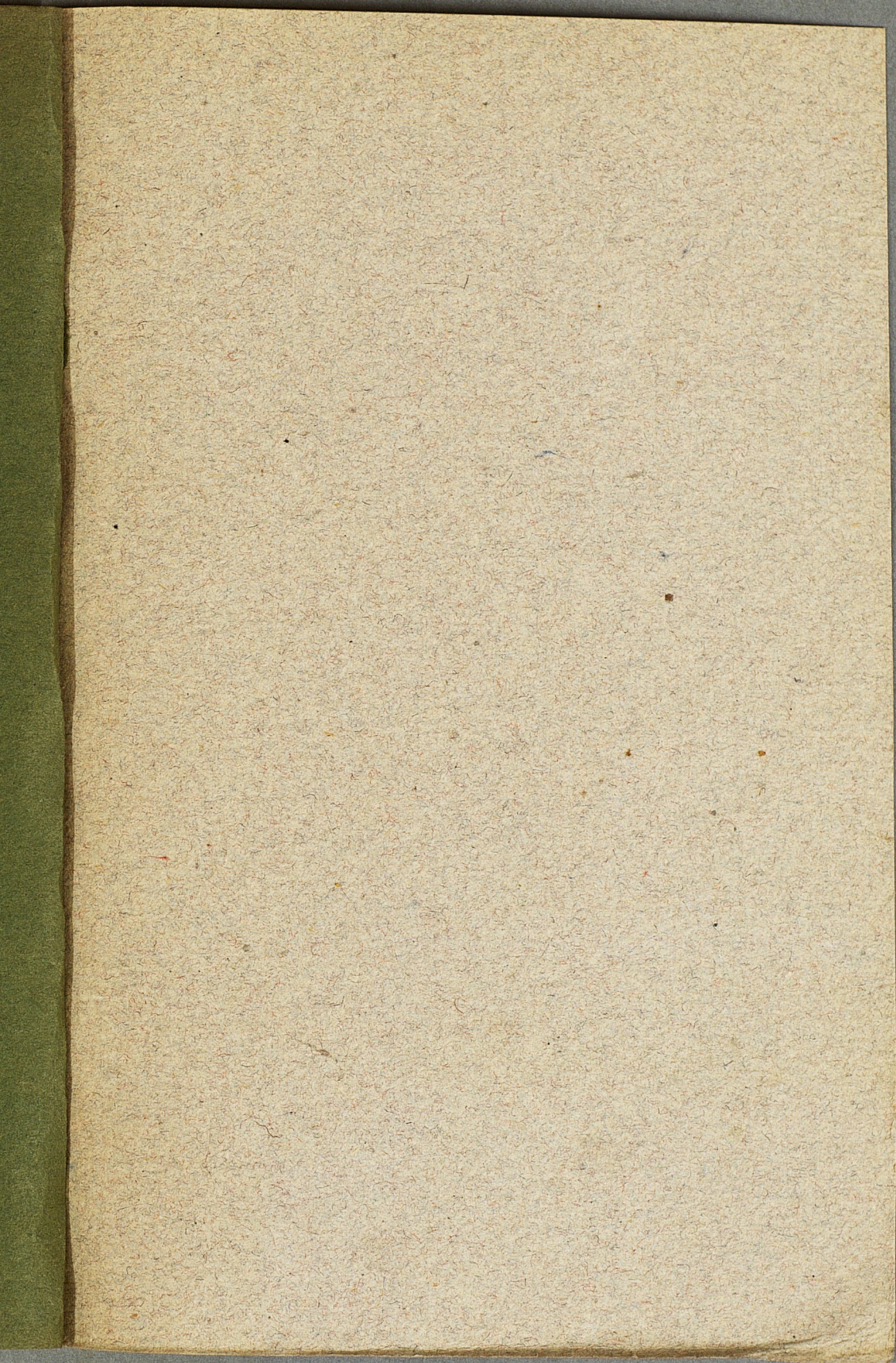
P. S. Men skall jag lyda, reaktionister,
och det jag rimmat om edra brister
får publiceras, när jag är död,
och skall jag tiga för att få bröd?
Välän då, sofven i frid, I dårar,
ty aldrig mera jag eder sårar.

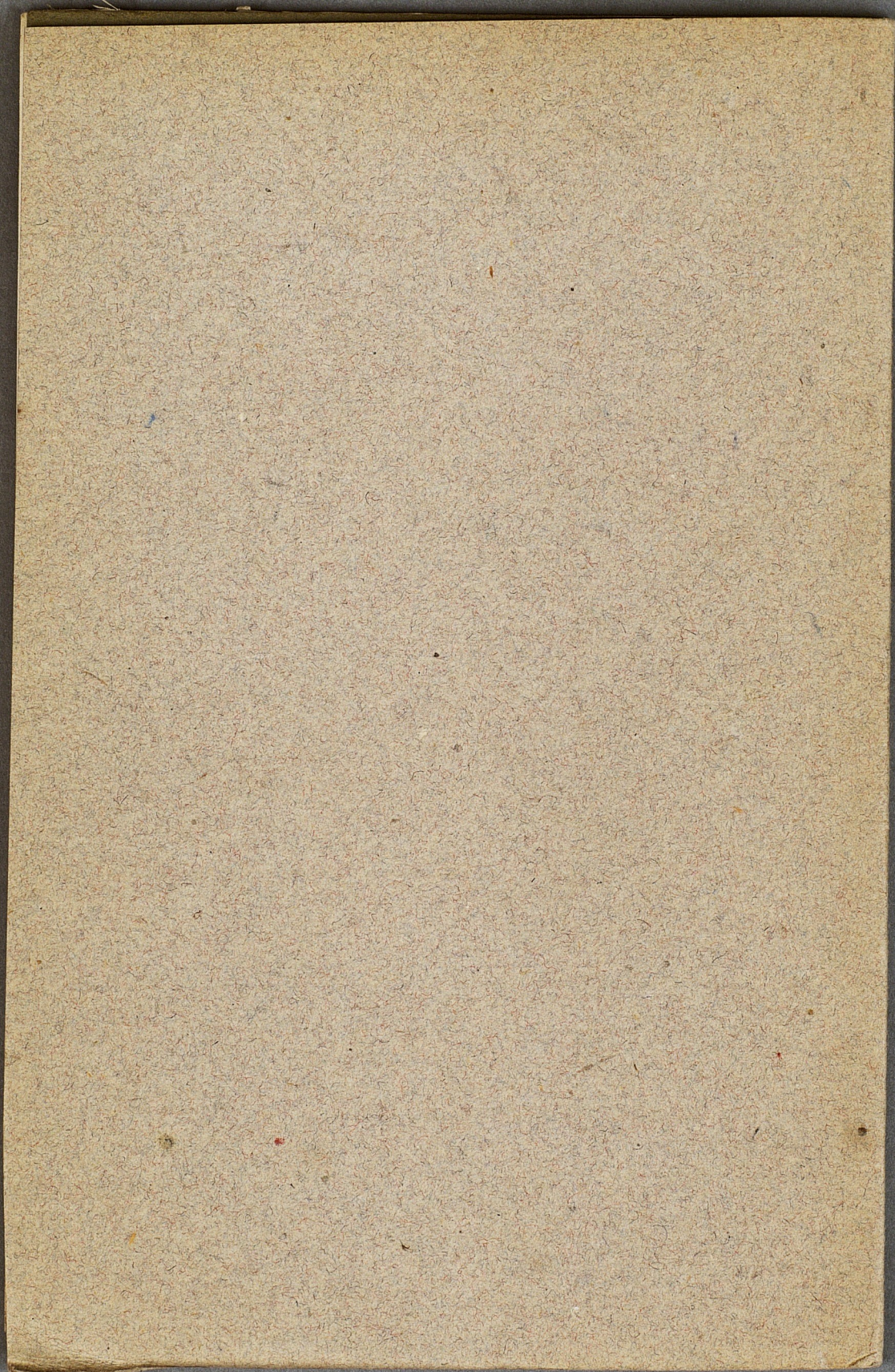
1900.

Skrifvet med anledning af en artikel i
Fosterlandet af signaturen C. A. S. Ut-
trycket: "Ligger något ondt däri?" är lå-
nadt af David af Wirsén.

www.books2ebooks.eu